

Arrest

nr. 83 715 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat L. LUYTENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 november 2011.

1.3. Op 22 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 hamal 1366 (21 maart 1987 volgens de westerse kalender). U bent een sjiitische Tadzjiek geboren in de wijk Shahrake Shahid Rajaye van de stad Mashad, in Iran. Uw ouders, die oorspronkelijk afkomstig zijn uit de stad Herat in Afghanistan, gingen zich in Iran vestigen in de tijd van de Russische invasie in Afghanistan. Jullie verbleven legaal in Iran op basis van een tijdelijke verblijfsvergunning. U bent in Iran acht jaar naar school geweest. In 1379 of 1380 (periode 21 maart 2000 – 21 maart 2002) ging u aan de slag als installateur in de elektriciteitswinkel van uw vader. Uw vader was in het begin van jullie verblijf in Iran ook werkzaam voor het comité van Hezbollah, dat werd gesteund door Sepah. Uw vader werd door hen tewerkgesteld als cameraman en technicus. Omwille van deze werkzaamheden ging uw vader ook af en toe naar Pakistan, Tadzjikistan en Afghanistan (Herat). Zelf bent u nooit in Afghanistan geweest. U verklaart dat uw vader later door Sepah[-e-Pasdarán] (Revolutionaire Garde) werd ingezet als spion onder de Afghaanse vluchtelingen in Iran. In de zomer van 1387 (periode 21 juni - 21 augustus 2008) verdween uw vader. Jullie gingen bij Sepah naar uw vader informeren. Zij vertelden u dat uw vader wel zou terugkomen en dat u zich niet te veel vragen moest stellen. Als ze iets zouden vernemen over uw vader zouden ze u komen halen. Drie maanden later kwamen enkele mannen van Sepah uw medewerking vragen. U zou de taken van uw vader bij Sepah kunnen overnemen. U stond alleen in de winkel en zei dat ze ongelegen kwamen. Ze gaven u bedenktijd en zouden later terugkomen. Op het einde van de zomer van 1388 (augustus 2009) werd de vergunning van uw winkel door de organisatie "Amenken" ingetrokken. U denkt dat Sepah hierachter zit aangezien jullie al jaren zonder problemen een werkvergunning van Sepah kregen. Hierna kon u bij Sony aan de slag. In de winter van 1388 (periode 21 december 2009 – 21 maart 2010) werd uw oom, Z.(...) N.(...) die met uw vader samenwerkte, gedood. Uw oom vervoerde regelmatig passagiers tussen Iran en Afghanistan (Herat). U denkt dat hij ook wapens en explosieven smokkelde. Bij een grenscontrole werd hij plotseling gevangengenomen. U nam een advocaat onder de arm en stapte naar Sepah en de rechtbank, maar niemand kon u helpen, want nergens was het dossier van uw oom te vinden. Uiteindelijk werd uw oom opgehangen. Één maand voor uw vertrek uit Iran kwam Sepah opnieuw bij u langs. Ze vroegen naar u en vertelden dat ze nieuws hadden van uw vader. U vond dit vreemd aangezien uw vader toen al ongeveer tweeënhalf jaar vermist was, maar ging toch met hen mee. U werd drie dagen op een onbekende plaats vastgehouden. Ze vroegen opnieuw uw medewerking maar u wou niet spioneren zoals uw vader en zei dat ze de Afghaanse vluchtelingen misbruikten. U werd geslagen en stemde uiteindelijk in om met hen samen te werken. U kreeg nog één à twee weken de tijd om alles in orde te brengen en uw moeder gerust te stellen en dan zou u een speciale opleiding krijgen. U ging naar huis en na ongeveer anderhalve week vertelde u een vriend dat u wou vluchten. In die periode bent u via uw moeder ook meer te weten gekomen over de activiteiten van uw vader. Uiteindelijk bleef u in totaal ongeveer nog tweeënhalf week thuis alvorens Iran te ontvluchten. U kon niet naar Herat, omdat iedereen daar uw vader kende en u zou zien als de zoon van een spion. Daarbij zou Sepah u overal in Afghanistan kunnen vinden via spionnen als uw vader. U besliste daarom om naar Europa te vluchten. U verliet Iran in de maand asad 1389 (periode 21 juli – 21 augustus 2010). Via Turkije en Griekenland reisde u naar België, waar u na een reis van ongeveer drie à vier maand aankwam op 26 december 2010 en één dag later asiel aanvroeg. Toen u hier aankwam hebt u contact opgenomen met het thuisfront en vernam u dat onbekenden nog bij u thuis naar u zijn komen informeren.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de Iraanse verblijfskaarten van uw familie en uzelf voor; documenten betreffende de begrafenis van uw oom en de aangifte van de verdwijning van uw vader; documenten betreffende de voogdij over uw zus en broer voor ; diverse foto's ; een brief van Hezbollah en twee badgen van uw vader (een betreffende het tijdelijk vervoeren van wapens, en een andere badge uitgegeven door de openbare omroep van Iran).

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Ondanks uw verklaring dat u geboren en getogen bent in Iran, dient uw vrees ten opzichte van uw herkomstland Afghanistan beoordeeld te worden. U verklaart immers de Afghaanse nationaliteit te bezitten en uw ouders zouden afkomstig zijn uit Herat stad (CGVS, p. 5, 9-11). Uit het geheel van uw verklaringen dient te worden vastgesteld dat u uw problemen in Iran met de organisatie Sepah, die u vreest omdat u vader voor hen werkte, omdat u bijna door hen gerekruteerd werd en omdat uw oom die voor hen werkte door hen zou gedood zijn, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Deze problemen zouden er volgens u toe leiden dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan. Uw relaas bevat echter diverse vage, oppervlakkige en onlogische verklaringen die de geloofwaardigheid ervan op de helling doen staan.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u over zeer weinig gedetailleerde kennis bezit omtrent de organisatie Sepah en de precieze activiteiten van uw vader en oom bij Sepah. Zo werd u gevraagd om uit te leggen welke organisatie Sepah is. U verklaart correct dat het een deel is van het leger dat instaat voor de beveiliging van het land en bestaat uit diverse takken. Één daarvan is volgens u Basij-e Mostaz'afin. Dit is correct, maar opmerkelijk is dat u onmiddellijk daarna verklaart niet te weten wat de activiteiten van deze tak van Sepah zijn (CGVS, p. 16). Dit is merkwaardig aangezien algemeen bekend is dat deze deeltak van Sepah een zeer grote invloed heeft binnen de Iraanse maatschappij. Basij-e Mostaz'afin is immers mede verantwoordelijk voor zowel de binnenlandse veiligheid als de wetshandhaving, het vertrekken van sociale diensten en het organiseren van religieuze plechtigheden. Ze zijn berucht als morele politie en om hun onderdrukking van bijeenkomsten van dissidenten. U verklaart daarnaast dat Sepah niet enkel in Afghanistan actief is, maar ook in Syrië en Libanon (CGVS, p. 16). Deze informatie is correct, maar betreft zeer algemene en beperkte informatie over Sepah. Van iemand die geboren is in Iran en er meer dan twintig jaar gewoond heeft mag meer algemene kennis over Sepah verwacht worden, niet alleen gezien de grote invloed die zij uitoefenen op het dagelijkse leven in Iran, maar vooral aangezien u beweert dat uw vader en oom voor deze organisatie werkzaam zijn geweest (CGVS, p. 5, 7).

Uw kennis over de werkzaamheden van uw vader en oom is echter ook beperkt gebleken. Op de vraag bij welke deeltak van Sepah uw vader dan actief was moet u het antwoord schuldig blijven. U verklaart dat u het niet precies weet. Volgens u is uw vader bij Hezbollah begonnen, maar begrijpt u er eigenlijk niet veel van (CGVS, p. 16). Hoe uw vader aan een job bij Hezbollah of Sepah is geraakt weet u ook niet precies. U verklaart enkel te weten dat, toen Hezbollah werd opgericht, ze Afghaanse migranten kwamen opzoeken. Ook zou Hezbollah religieuze feesten hebben georganiseerd waar uw vader ging filmen (CGVS, p. 17). Hoe uw vader vanuit deze positie dan uiteindelijk bij Sepah is terechtgekomen weet u ook niet. Uw persoonlijke conclusie is dat Sepah via religieuze weg uit de organisatie Hezbollah Afghaanse migranten rekruteerde en deze inzette voor hun eigen doeleinden. Zeker bent u dat echter niet aangezien u eerder verklaarde niet precies te weten wat de bedoeling was. Uw persoonlijke conclusie blijkt dan ook meer op vermoedens gebaseerd dan op concrete aanwijzingen (CGVS, p. 17). Waarom uw vader door Sepah af en toe naar Afghanistan gestuurd werd, weet u ook niet. U verklaart dat hij op diverse tijdstippen terugkeerde naar Afghanistan, maar de echte reden van zijn reizen naar Afghanistan kent u niet. Toch beweert u dat de mensen hem als een verrader zagen en u de zoon van een verrader werd genoemd, omdat uw vader als spion met Sepah samenwerkte. Opnieuw verklaart u niet zeker te weten wat uw vader deed. U denkt dat hij betrokken was bij bewapening, maar opnieuw is dit louter gebaseerd op uw eigen vermoedens en niet op concrete aanwijzingen (CGVS, p. 17). U beweert verder dat Sepah aan spionage doet en Afghanen rekruteert om hun eigen volk te bespioneren (CGVS, p. 15). U zou dit te weten gekomen zijn op bijeenkomsten waar alleen maar Afghanen op aanwezig waren. U was toen nog heel klein en ging daar met de familie heen. U verklaart dat de Afghanen op die bijeenkomsten niet zoals de anderen waren. Ze waren hoog opgeleid en hadden een beter leven dan vele andere Afghanen in Iran. Daaruit zou u samen met de andere kinderen besloten hebben dat achter die bijeenkomsten ook andere activiteiten schuilgingen. Opnieuw vertelt u er bij dat dit echter een gok was, en blijkt dus dat u voor uw vermoedens geen concrete aanwijzingen heeft (CGVS, p. 19). Het CGVS beschikt echter over objectieve informatie, die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de status van Afghanen in Iran afhankelijk is van de migratieperiode. Zo hebben de Afghanen die hun land hebben ontvlucht tijdens het Russisch regime in Afghanistan in Iran een verblijfsstatus van onbepaalde duur gekregen. Zij hadden ook de volledige toegang tot onderwijs, voedsel en medische zorg. Dit was anders voor Afghanen die in Iran aankwamen na de terugtrekking van de Russen uit Afghanistan. Dat uw eigen familie en de families op de bijeenkomsten een beter leven hadden dan andere Afghanen zal vermoedelijk eerder te wijten zijn aan de algemene situatie voor Afghanen die in Iran aankwamen tijdens het Russische regime in Afghanistan, dan aan het feit dat zij betrokken zouden zijn bij spionageactiviteiten (CGVS, p. 9). In ieder geval kan u met deze beperkte aanwijzingen niet aannemelijk maken dat uw familieleden betrokken waren bij spionage.

De vraag moet dan ook gesteld worden waarom u beweert dat uw vader als spion zou werken voor Sepah, als u zo goed als geen informatie over Sepah en de activiteiten van uw vader hebt. U verklaart dat u dit allemaal duidelijk is geworden na de uitleg van uw moeder. Als uw vader thuis was had hij immers lange private telefoongesprekken. Na zijn terugkeer uit Afghanistan was hij ook altijd een maand thuis en verliet hij het huis nooit, dit terwijl hij voordien nooit thuis was. Uw vader had ook altijd een wapen op zak en mensen uit de regio vroegen uw vader hulp als een Afghaan door Sepah werd opgepakt (CGVS, p. 16, 21). Deze zaken zijn echter niet voldoende om hieruit te concluderen dat uw vader effectief een spion was voor Sepah. Trouwens, indien uw vader werkelijk zou spioneren voor Sepah in de Afghaanse gemeenschap, dan zou hij in ieder geval discreter zijn en niet publiekelijk bekend staan als iemand bij wie men terecht kan wanneer men als Afghaan problemen heeft

met Sepah. U vergoelijkt uw gebrek aan kennis over Sepah en de activiteiten van uw vader door te stellen dat u de gelegenheid niet hebt gehad om het uw vader te vragen, dat u schrik had om zaken te vragen aan uw vader en dat uw vader niet open was tegenover zijn kinderen (CGVS, p. 16-17). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis. U beweert immers dat uw moeder u alles over uw vader verteld heeft en de situatie van uw vader heeft uitgelegd. Daarna zou voor u alles duidelijker geweest zijn (CGVS, p. 16, 19).

Ook uw verklaringen over de werkzaamheden van uw oom, die ook actief zou zijn geweest voor Sepah, zijn arrestatie en zijn dood zijn oppervlakkig en onduidelijk. Zo verklaart u dat uw oom buschauffeur was en passagiers vervoerde naar Afghanistan. U denkt dat hij ook wapens en explosieven smokkelde (CGVS, p. 7). U beweert verder dat uw oom door Sepah is opgepakt en opgehangen (CGVS, p. 13). Als u echter later opnieuw wordt gevraagd door wie uw oom is opgepakt verklaart u niet precies te weten of u oom nu door Sepah of een andere organisatie werd opgepakt. Het is eveneens merkwaardig dat u beweert dat de arrestatie van uw oom op voorhand moet georganiseerd zijn, omdat hij altijd die weg deed en nooit problemen had (CGVS, p. 15). Het is immers best mogelijk dat uw oom al die tijd geluk heeft gehad dat hij zonder problemen de grenscontrole kon passeren. Bovendien zou deze arrestatie gebeurd zijn één of anderhalf jaar na de verdwijning van uw vader, waarbij de vraag kan gesteld worden waarom Sepah zo lang zou wachten om hem te arresteren. De organisatie Sepah en de werkzaamheden van uw familieleden voor Sepah vormen de kern van uw asielrelaas. Sepah zou immers volgens uw verklaringen de dood van uw oom en de verdwijning van uw vader op hun geweten hebben. Ook zou u door Sepah gerekruteerd worden, wat u uiteindelijk heeft doen besluiten om Iran te ontvluchten (CGVS, p.15-16). Zeker gezien deze organisatie een grote rol heeft gespeeld in uw leven mag dan ook worden verwacht dat u over de werkzaamheden van uw vader en oom voor Sepah precieze en concrete informatie zou kunnen geven. Dit is echter niet het geval. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende de werkzaamheden van uw vader en oom voor Sepah.

De problemen die u zelf met Sepah ondervonden hebt, zijn verder ook weinig geloofwaardig gebleken. Zo beweert u dat enkele mannen van Sepah u drie maanden na de verdwijning van uw vader om uw medewerking gevraagd hebben. Ze vroegen u de taken van uw vader over te nemen. U stond alleen in de winkel en zei dat ze ongelegen kwamen. Ondanks dat u beweert dat Sepah geen nee aanvaardt, gaven ze u toch bedenktijd. Ze zouden terugkomen (CGVS, p. 15). Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij pas één maand voor uw vertrek, dus tweeënhalf jaar na de dood van uw vader, opnieuw bij u zijn langs geweest met de vraag tot samenwerking (CGVS, p. 16). U beweert wel dat in tussentijd Sepah ervoor gezorgd heeft dat u uw winkel diende te sluiten. Uw werkvergunning werd immers ingetrokken (CGVS, p. 16). Uw vader was toen echter al één jaar vermist en uw werkvergunning werd ingetrokken door de organisatie "Amenken" (CGVS, p. 16, 18). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat in 2008 alle Afghaanse mannen tussen de 16 en 60 jaar een nieuwe werkvergunning moesten aanvragen. De intrekking van uw vergunning op het einde van de zomer 1388 3 (augustus 2009) kan dus best daarmee te maken hebben (CGVS, p. 18). Toen Sepah één maand voor uw vertrek naar uw huis kwam, bent u met hen meegegaan, omdat zij vertelden nieuws te hebben over uw vader. U werd toen drie dagen op een onbekende plaats vastgehouden. U weigerde echter om met hen samen te werken. U werd geslagen en stemde uiteindelijk toch in om met hen samen te werken. U wilde wel eerst nog naar huis om uw moeder gerust te stellen. Sepah gaf u daarom één à twee weken de tijd om alles te regelen en dan zou u aan een gespecialiseerde opleiding beginnen (CGVS, p. 16). Het is echter weinig geloofwaardig dat Sepah u nog naar huis zou laten gaan nadat ze u eerst hadden ontvoerd en u daarna met harde hand hadden moeten overtuigen tot medewerking. Hun vertrouwen in u zal hierdoor ongetwijfeld niet groot geweest zijn. Door u naar huis te laten gaan gaven zij u dus de kans om te ontkomen. Vervolgens verklaart u dat u, nadat Sepah u liet gaan, nog ongeveer twee tot tweeënhalve week thuis bent gebleven alvorens te vluchten (CGVS, p. 19). Deze vaststelling ondermijnt in grote mate uw vrees voor Sepah. Zij hadden u immers slechts één à twee weken de tijd gegeven om alles te regelen (CGVS, p. 16). In die periode zou Sepah ook niet bij u langs geweest zijn om u te komen ophalen. Opmerkelijk is dat u eigenlijk niet precies meer weet welke afspraken er gemaakt werden. Sepah zou u duidelijk gezegd hebben om klaar te staan, maar u weet niet meer of ze u zouden komen ophalen of niet. U verklaart dat zij waarschijnlijk van u verwachtten dat u zichzelf opnieuw bij hen zou aanbieden (CGVS, p. 20). Het is echter weinig aannemelijk dat u de concrete afspraken, die toen tussen u en Sepah gemaakt werden over wanneer en hoe u zich bij hen moest aanmelden zou vergeten zijn. Deze details moeten ongetwijfeld bepalend geweest zijn voor uw vrees en de beslissing om Iran te ontvluchten. Bijgevolg kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de persoonlijke problemen die u met Sepah zou gekend hebben. Na uw vertrek uit Iran zouden wel nog mensen naar u komen informeren zijn bij u thuis. Of het manschappen van Sepah waren weet u echter niet (CGVS, p. 21).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Er dient dan ook te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Volgens uw verklaringen zou u na de problemen die u kende in Iran niet kunnen terugkeren naar Afghanistan. U beweert immers dat 90 procent van de mensen in Herat uw vader kent. Ook andere mensen in Afghanistan zouden uw vader kennen. Uw vader werkte voor Sepah en was volgens u een spion. Om die reden werd u gezien als de zoon van een spion en zouden ze u in Afghanistan kunnen vermoorden (CGVS, p. 20). Dat uw vader als spion voor Sepah heeft gewerkt hebt u echter niet aannemelijk kunnen maken. Daarbij, het is best mogelijk dat veel mensen uw vader in Herat zouden kennen. Het is echter weinig aannemelijk dat als uw vader daadwerkelijk een spion zou geweest zijn voor Sepah dat dit dan door iedereen geweten zou zijn, gezien spionage toch in de eerste plaats gekenmerkt wordt door het heimelijke karakter. Verder is het merkwaardig dat uw vader twintig jaar lang zonder problemen voor Sepah kon werken als zowel in Iran en Afghanistan algemeen bekend zou gestaan hebben dat hij een spion was (CGVS, p. 15). Daarnaast beweert u dat Sepah u ook in Afghanistan kan vinden via mensen zoals uw vader en u vermoorden (CGVS, p. 20). Aangezien de werkzaamheden van uw vader voor Sepah en de problemen die u zelf met Sepah kende niet geloofwaardig worden geacht is er geen enkele reden waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar de stad Herat in Afghanistan. Zoals ook aangegeven in uw verklaringen zijn de oorspronkelijke redenen waarom uw familie Afghanistan ontvluchtte niet meer actueel: immers vluchtte uw familie ten tijde van de Russische bezetting naar Iran en zijn de Russen sinds eind jaren '80 verdreven uit Afghanistan (CGVS p. 9).

De aangevoerde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De verblijfskaarten van uzelf en uw familieleden kunnen hoogstens dienen als een bewijs voor jullie identiteit, nationaliteit en verblijfsstatuut in Iran (CGVS, p. 13). Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Dezelfde opmerking kan gemaakt worden betreffende de twee documenten waarin de voogdij van uw moeder over uw zussen en broers werd geattesteerd (CGVS, p. 14). Verder legt u nog twee documenten voor in verband met de dood van uw oom: een uitnodiging voor de begrafenisceremonie en een document waarin zou vermeld staan op basis van welke wet uw oom zou zijn opgehangen (CGVS, p. 13). Er moet echter worden opgemerkt dat dit laatste document niet alleen een kopie betreft van slechte kwaliteit is, maar een begrafenisvergunning blijkt te zijn. Uit beide documenten betreffende uw oom blijkt niet op welke wijze uw oom is overleden of op basis van welke wet uw oom zou zijn opgehangen. De documenten kunnen dus hoogstens aantonen dat uw oom zou overleden zijn. Daarnaast legt u diverse foto's van uzelf en uw vader voor. Het is echter opvallend dat u geen foto's voorlegt waar u samen met uw vader op te zien bent (CGVS, p. 14). De personen op de foto's kunnen uw vader en oom zijn, maar tonen niet aan dat uw vader en oom ooit in dienst zouden geweest zijn bij Sepah. Betreffende de werkzaamheden en verdwijning van uw vader legt u tot slot nog een brief van Hezbollah voor, een kaart voor het vervoer van wapens, een badge van de buitenlandse dienst, radio en televisie van de Islamitische Republiek Iran en een document met aangifte van zijn verdwijning (CGVS, p. 13). De eerste drie documenten zijn allen zeer lang geleden opgesteld. Zo dateert de bedankbrief van Hezbollah aan uw vader van 1987, de wapenkaart was geldig in 1992 en de badge werd afgeleverd in 1998. Uit deze documenten blijkt echter op geen enkele wijze dat uw vader ooit bij Sepah in dienst zou zijn geweest of wat zijn activiteiten waren op het moment dat hij verdween. De aangifte van uw vader is een kopie, waarvan de authenticiteit niet vaststaat. Bovendien is het geen bewijs van uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw vader voor Sepah, en louter een melding van een verdwijning. Tot slot werd u door het CGVS nog gevraagd de enveloppe binnen te brengen waarin de documenten werden opgestuurd (CGVS, p. 14). Er moet echter worden vastgesteld dat het CGVS deze enveloppe tot op heden nog niet heeft mogen ontvangen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in

bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij zijn problemen in Iran met de organisatie Sepah, die hij vreest omdat zijn vader voor hen werkte, omdat hij bijna door hen gerekruteerd werd en omdat zijn oom, die voor hen werkte, door hen zou gedood zijn – problemen welke er volgens hem toe leiden dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan – niet aannemelijk heeft kunnen maken aangezien zijn relaas diverse vage, oppervlakkige en onlogische

verklaringen bevat die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij zeer weinig gedetailleerde kennis bezit omtrent de organisatie Sepah, terwijl van iemand die geboren is in Iran en er meer dan twintig jaar gewoond heeft meer algemene kennis over Sepah mag verwacht worden, niet alleen gezien de grote invloed die zij uitoefenen op het dagelijkse leven in Iran maar vooral aangezien verzoeker beweert dat zijn vader en oom voor deze organisatie werkzaam zijn geweest, (ii) ook zijn kennis over de werkzaamheden van zijn vader en oom beperkt is gebleken en de problemen die hij zelf met Sepah ondervonden heeft weinig geloofwaardig zijn, zoals omstandig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (iii) er geen enkele reden is waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar de stad Herat in Afghanistan aangezien de werkzaamheden van zijn vader voor Sepah en de problemen die hijzelf met Sepah kende niet geloofwaardig worden geacht en de oorspronkelijke reden waarom zijn familie Afghanistan ontvluchtte, de Russische bezetting, niet meer actueel is, (iv) de door hem bijgebrachte documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige

redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing dient verzoekers voorgehouden vrees dan ook te worden beoordeeld ten opzichte van zijn land van herkomst, zijnde Afghanistan, en dit ondanks zijn verklaring dat hij geboren en getogen is in Iran. Verzoeker houdt voor niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn problemen in Iran met de organisatie Sepah, die hij vreest omdat zijn vader voor hen werkte, omdat hij bijna door hen gerekruteerd werd en omdat zijn oom, die voor hen werkte, door hen zou gedood zijn. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad evenwel vast te stellen dat verzoeker deze problemen niet aannemelijk maakt.

2.6.1. Verzoeker meent dat uit de lezing van de bestreden beslissing zelf blijkt dat hij een meer dan voldoende basiskennis heeft van de staatsorganisaties en meer bepaald van de Sepah en de Basij en dat de motivering van de bestreden beslissing dus intrinsiek tegenstrijdig is. Hij wijst er verder op dat uit het gehoorverslag blijkt dat niet dieper werd ingegaan op die vragen en dat de vraagstelling er hoofdzakelijk op gericht was na te gaan wat hijzelf of zijn vader en oom voor deze organisatie deden. Dat hij geen details kent omtrent de organisatie, noch omtrent de precieze activiteiten van zijn vader en zijn oom bij Sepah kan volgens verzoeker niet worden aangegrepen als motief voor de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Hij heeft immers zelf nooit voor de organisatie gewerkt en van zijn vader of oom vernam hij nooit informatie omtrent het werk dat zij precies deden, hetgeen uiteraard niet ongewoon is aangezien het om spionage ging. Daarenboven had zijn vader een uiterst gesloten karakter en was hij nogal nerveus en opvliegend zodat de kinderen hem sowieso geen uitleg vroegen, aldus verzoeker. Hij herhaalt dat hij slecht na zijn vrijlating een ophelderend gesprek had met zijn moeder. Dat zij hem uiteindelijk "alles" vertelde en dat de zaken voor hem aldus duidelijk werden, is volgens verzoeker uiteraard relatief. Wel is het zo dat hij uiteindelijk een zeker inzicht verwierf en hij ervan overtuigd werd dat hij het land diende te verlaten, waarbij echter nog een hele schaduwzone bleef bestaan omtrent de precieze activiteiten van zijn vader en oom. Dat hij bijgevolg bepaalde gissingen maakt is naar het oordeel van verzoeker dan ook niet meer dan logisch. Niettemin zijn die gissingen eensluidend en in overeenstemming met objectieve gegevens of documenten. Hij wijst op een aantal objectieve elementen die zijn relaas kracht bijzetten, in het bijzonder een attest van bewezen diensten voor Hezbollah, het feit dat zijn vader een vergunning had voor het vervoeren van wapens, foto's, een opsporingsbericht in verband met zijn verdwijning, het bezoek aan zijn oom in de gevangenis van Taybat en het feit dat hij een advocaat onder de arm nam, die echter zei dat hij niets kon doen omdat er geen dossier bestond. Dit is trouwens ook de reden waarom verzoeker het antwoord schuldig moet blijven op de vraag wie er precies achter de arrestatie van zijn oom zat. Volgens zijn oom zou er een vals dossier tegen hem gefabriceerd zijn wegens drugshandel. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij documenten heeft neergelegd in verband met het overlijden en de begrafenis van zijn oom en behoudt hij zich het recht voor hierover bijkomende bewijzen te verzamelen.

2.6.2. De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij argumenteert dat het feit dat hij geen verdere details kent omtrent Sepah, noch omtrent de precieze activiteiten van zijn vader en zijn oom bij deze organisatie, op zich niet betekent dat zijn relaas in zijn geheel ongeloofwaardig is. Zo kan worden aangenomen dat verzoekers vader en oom hun professionele werkzaamheden niet met hem in detail bespraken en verzoeker wat betreft de tewerkstelling van zijn vader en zijn oom bij Sepah het voordeel van de twijfel kan worden verleend, maakt hij echter op generlei wijze aannemelijk dat hij om deze reden een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Zo is zijn bewering als zou Sepah achter de verdwijning van zijn vader zitten slechts gestoeld op vermoedens en speculaties van zijnentwege en kunnen de door hem ter zake voorgelegde documenten evenmin volstaan als overtuigende bewijsstukken. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing dateert de bedankbrief van Hezbollah aan verzoekers vader van 1987, was de kaart voor het vervoer van wapens geldig in 1992, werd de badge van de buitenlandse dienst, radio en televisie van de Islamitische Republiek Iran afgeleverd in 1998 en blijkt uit deze documenten op geen enkele wijze dat zijn vader ooit bij Sepah in dienst zou zijn geweest of wat zijn activiteiten waren op het moment dat hij verdween. De personen op de voorgelegde foto's kunnen weliswaar verzoekers vader en oom zijn maar tonen niet aan dat zijn vader en oom ooit in dienst zouden zijn geweest bij Sepah. A fortiori kunnen genoemde documenten niet worden weerhouden als enig begin van bewijs van de door verzoeker beweerde betrokkenheid van Sepah bij de verdwijning van zijn vader. Ook het document met aangifte van deze verdwijning is slechts wat het is, namelijk louter een melding van een verdwijning, niets meer en niets minder zodat dit stuk evenmin vermag verzoekers beweringen in dit verband te staven.

Ook wat betreft de arrestatie van zijn oom, de omstandigheden van diens overlijden en de bewering dat Sepah verantwoordelijk is voor zijn dood, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing zijn verzoekers verklaringen dienaangaande wederom vaag, onduidelijk en incoherent en blijft hij steken in het uiten van blote beweringen, welke opnieuw slechts vermoedens en speculaties van zijnerwege betreffen: “(...) U beweert verder dat uw oom door Sepah is opgepakt en opgehangen (CGVS, p. 13). Als u echter later opnieuw wordt gevraagd door wie uw oom is opgepakt verklaart u niet precies te weten of u oom nu door Sepah of een andere organisatie werd opgepakt. Het is eveneens merkwaardig dat u beweert dat de arrestatie van uw oom op voorhand moet georganiseerd zijn, omdat hij altijd die weg deed en nooit problemen had (CGVS, p. 15). Het is immers best mogelijk dat uw oom al die tijd geluk heeft gehad dat hij zonder problemen de grenscontrole kon passeren.”, vaststellingen welke in het verzoekschrift niet worden ontkracht en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten verschaffen geen duidelijkheid over de omstandigheden waarin zijn oom om het leven is gekomen. Het betreffen immers slechts een uitnodiging voor een begrafenisceremonie en een begrafenisvergunning. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit deze documenten niet op welke wijze verzoekers oom is overleden of op basis van welke wet zijn oom zou zijn opgehangen en kunnen deze stukken slechts aantonen dat zijn oom overleden is. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in voorliggend verzoekschrift, wordt in deze documenten nergens vermeld dat zijn oom werd opgehangen. In de mate verzoeker nog meent dat hij met zijn verklaringen omtrent het bezoek aan zijn oom in de gevangenis van Taybat en het feit dat hij een advocaat onder de arm nam, die echter zei dat hij niets kon doen omdat er geen dossier bestond, belangrijke objectieve elementen heeft aangebracht, kan de Raad slechts vaststellen dat hij opnieuw in gebreke blijft om deze beweringen met enig concreet begin van de bewijs te staven.

2.6.3. Tot slot maakt verzoeker niet in het minst aannemelijk dat hij persoonlijk problemen met Sepah zou hebben ondervonden. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen bij waar deze oordeelt als volgt: “Zo beweert u dat enkele mannen van Sepah u drie maanden na de verdwijning van uw vader om uw medewerking gevraagd hebben. Ze vroegen u de taken van uw vader over te nemen. U stond alleen in de winkel en zei dat ze ongelegen kwamen. Ondanks dat u beweert dat Sepah geen nee aanvaardt, gaven ze u toch bedenktijd. Ze zouden terugkomen (CGVS, p. 15). Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij pas één maand voor uw vertrek, dus tweeënhalf jaar na de dood van uw vader, opnieuw bij u zijn langs geweest met de vraag tot samenwerking (CGVS, p. 16). (...) Toen Sepah één maand voor uw vertrek naar uw huis kwam, bent u met hen meegegaan, omdat zij vertelden nieuws te hebben over uw vader. U werd toen drie dagen op een onbekende plaats vastgehouden. U weigerde echter om met hen samen te werken. U werd geslagen en stemde uiteindelijk toch in om met hen samen te werken. U wilde wel eerst nog naar huis om uw moeder gerust te stellen. Sepah gaf u daarom één à twee weken de tijd om alles te regelen en dan zou u aan een gespecialiseerde opleiding beginnen (CGVS, p. 16). Het is echter weinig geloofwaardig dat Sepah u nog naar huis zou laten gaan nadat ze u eerst hadden ontvoerd en u daarna met harde hand hadden moeten overtuigen tot medewerking. Hun vertrouwen in u zal hierdoor ongetwijfeld niet groot geweest zijn. Door u naar huis te laten gaan gaven zij u dus de kans om te ontkomen. Vervolgens verklaart u dat u, nadat Sepah u liet gaan, nog ongeveer twee tot tweeënhalf week thuis bent gebleven alvorens te vluchten (CGVS, p. 19). Deze vaststelling ondermijnt in grote mate uw vrees voor Sepah. Zij hadden u immers slechts één à twee weken de tijd gegeven om alles te regelen (CGVS, p. 16). In die periode zou Sepah ook niet bij u langs geweest zijn om u te komen ophalen. Opmerkelijk is dat u eigenlijk niet precies meer weet welke afspraken er gemaakt werden. Sepah zou u duidelijk gezegd hebben om klaar te staan, maar u weet niet meer of ze u zouden komen ophalen of niet. U verklaart dat zij waarschijnlijk van u verwachtten dat u zichzelf opnieuw bij hen zou aanbieden (CGVS, p. 20). Het is echter weinig aannemelijk dat u de concrete afspraken, die toen tussen u en Sepah gemaakt werden over wanneer en hoe u zich bij hen moest aanmelden zou vergeten zijn. Deze details moeten ongetwijfeld bepalend geweest zijn voor uw vrees en de beslissing om Iran te ontvluchten. Bijgevolg kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de persoonlijke problemen die u met Sepah zou gekend hebben. Na uw vertrek uit Iran zouden wel nog mensen naar u komen informeren zijn bij u thuis. Of het manschappen van Sepah waren weet u echter niet (CGVS, p. 21).” Deze vaststellingen en overwegingen worden niet weerlegd noch ontkracht door de argumentatie in het verzoekschrift dat ook voor verzoeker een aantal zaken onduidelijk zijn gebleven maar hij ook de antwoorden niet heeft, dat hij weet wat hij heeft meegemaakt en dat Sepah hem zeker zou teruggevonden hebben mocht hij in Iran zijn gebleven, en dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het feit dat Sepah er wellicht niet vanuit gaat dat hij zou gevlucht zijn, dat het hen er vooral om te doen is controle op hem te kunnen uitoefenen in het geval hij in Iran is en hij ook voor hen veel minder belangrijk is als hij vlucht aangezien hij dan noch in positieve noch in negatieve zin iets kan

bewerken. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat de Raad het volstrekt ongeloofwaardig acht dat een organisatie als Sepah iemand met harde hand zou dwingen om voor hen te werken. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat Sepah, alvorens iemand als spion in te schakelen, zich verzekert van de loyaliteit van de persoon in kwestie en dat men iemand die niet vrijwillig voor hen wil werken doch hiertoe moet worden gedwongen niet zal vertrouwen om een spionageopdracht uit te voeren.

2.6.4. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij Iran heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de organisatie Sepah. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij omwille van deze – ongeloofwaardig bevonden – problemen niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, Afghanistan. In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaring dat zijn vrees om terug te keren naar Afghanistan is ingegeven door het feit dat zijn vader door de Afghaanse bevolking gekend is als een verrader, waarmee hij echter niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld als volgt: *“Volgens uw verklaringen zou u na de problemen die u kende in Iran niet kunnen terugkeren naar Afghanistan. U beweert immers dat 90 procent van de mensen in Herat uw vader kent. Ook andere mensen in Afghanistan zouden uw vader kennen. Uw vader werkte voor Sepah en was volgens u een spion. Om die reden werd u gezien als de zoon van een spion en zouden ze u in Afghanistan kunnen vermoorden (CGVS, p. 20). Dat uw vader als spion voor Sepah heeft gewerkt hebt u echter niet aannemelijk kunnen maken. Daarbij, het is best mogelijk dat veel mensen uw vader in Herat zouden kennen. Het is echter weinig aannemelijk dat als uw vader daadwerkelijk een spion zou geweest zijn voor Sepah dat dit dan door iedereen geweten zou zijn, gezien spionage toch in de eerste plaats gekenmerkt wordt door het heimelijke karakter. Verder is het merkwaardig dat uw vader twintig jaar lang zonder problemen voor Sepah kon werken als zowel in Iran en Afghanistan algemeen bekend zou gestaan hebben dat hij een spion was (CGVS, p. 15).”*

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige dan hoger reeds besproken door hem neergelegde documenten, zijnde de verblijfskaarten van hemzelf en zijn familieleden en twee documenten waarin de voogdij van zijn moeder over zijn zussen en broers wordt geattesteerd, niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Dienvolgens kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) “Afghanistan” *Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz*”, laatst bijgewerkt op 24 oktober 2011) dat er op dit ogenblik in het district Herat in de provincie Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van dien aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De Raad stelt vast dat de

informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse. Het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie en de stelling dat Herat niet veilig is, niet voor hem maar ook niet in het algemeen en zeker niet voor iemand die zich plots uit het buitenland terug komt vestigen, doet geen afbreuk aan de correctheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch aan de vaststellingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze informatie heeft gekoppeld. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS